

A historical map of the United States, showing state boundaries and major geographical features like the Great Lakes and the Atlantic Ocean. The map is titled 'A NEW and CORRECT MAP of the UNITED STATES of North America' and is dated 1785. The text 'Turkey Traditions: Getting a Jewish Footing in the New World' is overlaid in white, sans-serif font across the center of the map. The map includes labels for various states such as Connecticut, New York, Pennsylvania, Virginia, North Carolina, South Carolina, and Georgia. It also shows the Great Lakes (Superior, Michigan, Huron, Erie, Ontario) and the Atlantic Ocean. The map is a detailed historical document with a grid of latitude and longitude lines.

Turkey Traditions: Getting a Jewish Footing in the New World

Zev Eleff

חלילה ובעונותינו הרבים רובא דרובא מקום עגון יחשב
ובפרט בדורנו זה אשר אמעריקא, אסיא, ואפריקא
כעיבורה של עיר לאנדן יחשבו. וכל איש הישר בעיניו
יעשה אשר בין לילה לא נודע מה היה לו ואילו איפה
נשאו הרוח ללכת ולא נודע מקומו אילו. רבה המכשלה
בפרט באמעריקא ירימו יד אנשים בלי שם לא ידעו בטיב
גירושין וישלחו גטי פטורין פסולים לכל יודע ספר ודי
למבין.

צבי יעקב צימלס, "פסקים ותשובות מבית דינו של ר' שלמה בר צבי" בס'
היובל תפארת ישראל, עמ' 242

For shame, due to our many, many sins there exist isolated areas in America, Asia and Africa which are considered like the surroundings of London. Everyone there does whatever he wants, up in the night, without recourse, unknowing of where the wind will carry. Many are the mistakes, specifically in America, committed by men without reputations and unaware of how to perform writs of divorce. They distribute invalid bills, which is well known and without explanation for scholars of recognition.

DR. ADLER.

WE have received for publication the following correspondence between a committee of the Franklin Street Synagogue, New York, and the Chief Rabbi of Great Britain. Our readers are perhaps surprised that the members of that body are mostly natives of Great Britain; hence it was perfectly natural that they should seek the cooperation of Dr. A.'s installation to send him a congratulatory address more than other congregations in this country. Nevertheless, Dr. A. is a gentleman who will have many others in America, who anxious for the good he may effect, as his ministrations, if carried out in the same spirit, cannot be otherwise than beneficial to American Jewry. Ed. Oc.

Congregation Shaaray T
New York, Tebet

TO THE REV. DR. N. M. ADLER, CHIEF RABBI OF THE
EMPIRE.

REV. SIR,—We, the members of the Franklin Street Synagogue, in the city of New York, U. S., avail ourselves of the first opportunity to offer you our sincere congratulation on your elevation to the high and important office of Chief Rabbi, an office, which, in its various ramifications, affects every Israelite, be he located in the torrid or frigid zone. Permit us, reverend sir, to unite our prayer with the orisons of

No 782

Office of the Chief Rabbi

London Feb 14 24. 5606

Mr. President and Gentlemen

In acknowledging the receipt of your congratulatory address which was a few days ago politely handed to me by Mr. Dawson of your City I beg to assure you that your kind sentiments towards me afford me the most lively gratification and call for my warmest thanks the hopes your sustenance of my ministry are highly flattering to my feelings but you are only doing me justice in expecting that all my energies will be directed towards the conservation of our holy Law and Institutions as I otherwise should but in discharge those sacred duties which have been intrusted to me In conclusion I beg you will accept my best thanks and most heartfelt wishes for your welfare with which I remain

Gentlemen

Yours very faithfully

N. Adler
Chief Rabbi

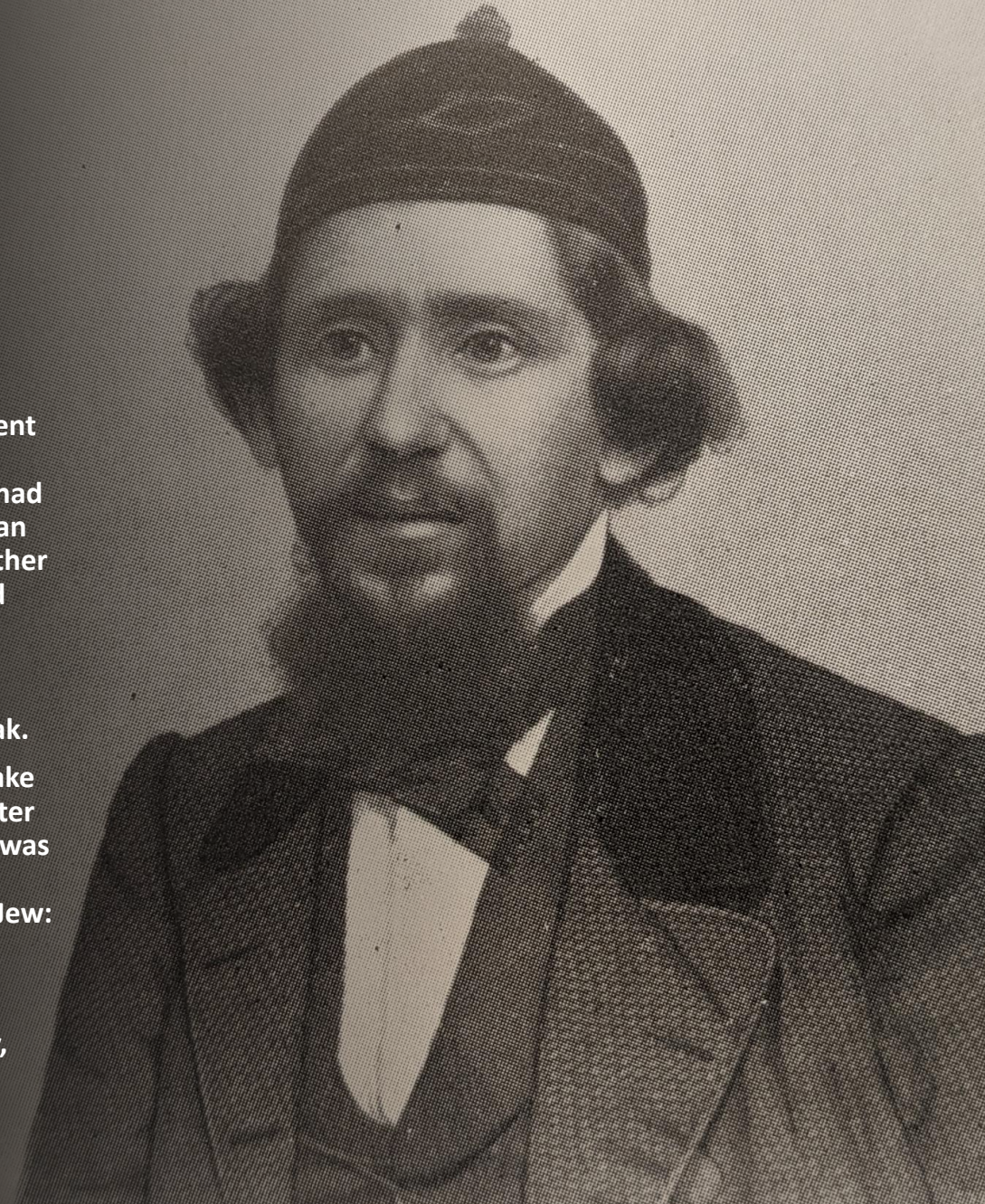
To the President and Members
of the Franklin Synagogue
New York U. S.

I. J. Benjamin, *Three Years in America, 1859-1862*, vol. I, trans. Charles Reznikoff (Philadelphia: JPS, 1956), 321

After the discussion of my affairs at the above-mentioned meeting had been concluded, the president of Congregation Shaare Chesed, Mr. S. Friedlander, requested the meeting to remain a little longer because he had something else to say. He informed the meeting that the Portuguese congregation had disclosed to him that they wished to set up a statue of Judah Touro to the lasting memory of the man who had been a benefactor of so many congregations, and that they sought the assistance of the other congregations of New Orleans in the project in the hope that other congregations in America would also join in it. I was astonished at the proposal and asked my neighbors for more details about this proposed memorial: what it would be like, where it would be set up, and so on. I was told that the statue of the dead man would be cast in bronze and was to be set up in the outer court of the Portuguese synagogue. Hearing this, I was more astonished than ever and asked permission to speak.

"Gentleman," I said, "although I am only passing through the city and, therefore, have no right to take the floor in the discussion of community affairs, I see myself forced to express my views in this matter because this concerns our religion, and in such a case every Israelite has the right to speak. When I was young, I spent much time in Jewish studies and have recently seen four continents and have learnt something at first hand about millions of my fellow Jews. Nowhere did I see or find the statue of a Jew: because this is clearly against the principles of our holy religion."

My words caused great excitement among the religious Jews at the meeting and it was, accordingly, terminated.

הרב יעקב עטלינגר, ס' בכורי יעקב תרנא: יג (1836)

ונסתפקתי אם אנו יושבי אירופא יוצאין בד' מינין שגדלו באיי אמעריקא שיושבין תחתינו. וכן אפכא שידוע מה שכתבו הטבעים שרגליהם נגד רגלינו. ומה שאין נופלין נגד השמים הוא מפני ששם הבורא כה מושך בארץ. ואם כן המינים שגדלו שם אם נוטלין אצלנו הוא הפוך מדרך גדילתן שאצלנו גדלו ראשי הלולב וההדס ההם יותר למטה מזנבם. או אי נימא כיון שנוטל הגדל סמוך הארץ למטה זה מקרי דרך גדילתו—והכי מסתברא.

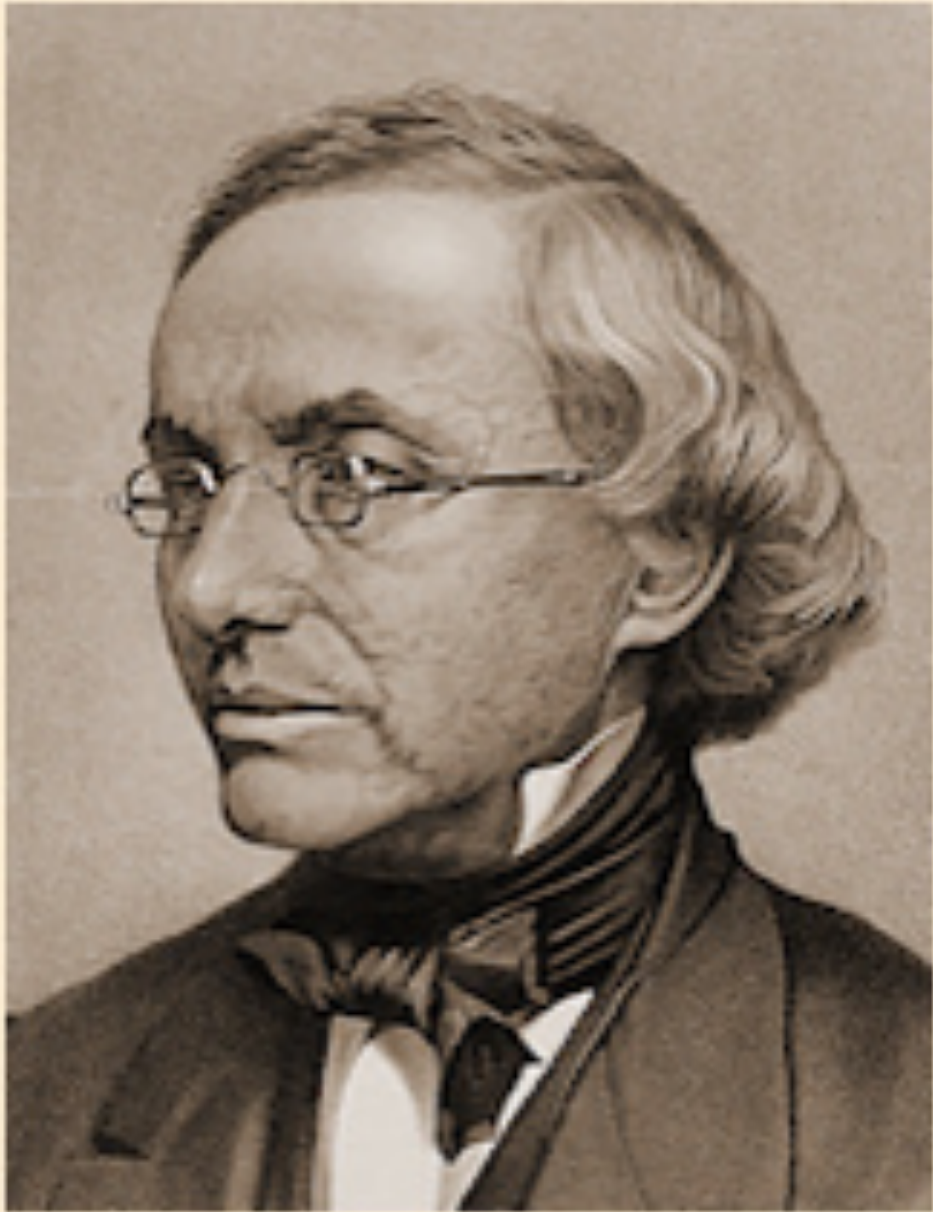
"I am in doubt whether we in Europe can fulfill our obligation of the "four species" with crops that grow in the islands of the Americas, which are below us. The situation there is the opposite, as it is known that scientists relate that their feat [in the Caribbean] are opposite ours. That the [crops] do not fall toward heaven is because God controls it so. Therefore, were we to partake in the crops that grow there it would appear that they develop oppositely; that the tops of their palms and myrtle are beneath the bottoms of ours. Or perhaps we might suggest that since they grow in relation to the ground down there, they still develop in the usual fashion—this latter point is most reasonable."

Abraham Rice, "American Citrons," *The Occident* (May 1847): 117

"It is not long since, that several of my friends urged me to come out publicly, in your periodical, with my opinion about the אתרוגים which are yearly brought from the West Indies to this country. I am so much disinclined to give publicity to any thing of a controversial nature in matters of our religion, that even now I should not trouble you, but that the time is approaching when our yearly communications are made to the West Indies for the supply of Citrons, and I think it therefore my duty, for the sake of our religion, to state that these אתרוגים are כשר and there cannot be found any word against them in all פוסקים ראשונים ואחרונים. All rumors that were set afloat against the כשרות of these אתרוגים are founded in error and misinformation. Now, my dear sir, I wish only to promote the unity of Israel in matters of religious observances, and endeavour to effect that our brethren of Israel shall not be willfully deprived of the observance of מצות לולב without just cause."

Isaac Leeser

Moses N. Nathan to Isaac Leeser, August 5, 1847, Gershwind-Bennett Isaac Leeser Digitization Project, Penn Libraries

“It grieved me to notice the useless discussion, in the valuable pages of the Occident on the question of west Indian citrons ... In these Islands, too much attention is devoted to the staple production, as sugar, coffee &c to allow a laborer's time to be wasted on the improvement of fruit trees ... The whole expense is confined to gathering bringing them to town, packing, and freight to the states. One of our brethren in Jamaica used to send an annual supply to the synagogues by his slaves, free of cost, the present possessor of his estates permits any one to pluck citrons, who will send for them ... **It must also be recollected that our Portuguese brethren in Jamaica were presided over for many years by eminent Chachamim; the chief Chacham [Yehoshua] De Cordova, an eminent scholar in biblical and profane knowledge, and whose manuscript writings attest his profound acquirements. Surely, these pious & orthodox persons would not have sanctioned the use of grafted fruit.”**

נשאלתי בהיותי גולה במדינת אמעריקא על דבר אתרוגים, שהם משונים במראם בגידולם ובתארם מאתרוגי איירופיא ואזיא, וכמעט נראין כמין אחר. הם יותר עגולים, מראיהם לבנה ירוקי (ווייס געלב) ולא חרוצים בהם, ובלטיטותיהם מעטים. אולם חשש מורכב כמעט אין בגדר הטבע והאפשרי שם ... והנה אתרוגי וועסטאינדי"א אמת שנשתנים מאתרוגי אייראפא ואזיא, אכן שינויהם נקראים שינוי מעט, קצט. בערך נוטה לשחרות לשיטת הרי"ף והרמב"ם (לולב ח: ז). ולא ששינוים, ביניהם ובין אתרוגי איירופא ואזיא במדריגת וערך אתרוגים שחורים כפחמי. ואם כן ודאי כשרים הם לבני אמעריקא כי דרכם וגדוליהם כן. ובני המדינה ההיא רגילן בהם. וכן עשיתי הלכה למעשה שברכתי עליהם בחג שנת תר"י ותרי"א בעת אני בגולה בארץ ההיא.

ויש לחקור אם הובאו אתרוגים אלה לאיראפא ולאזיא אם כשרים הם לברך עליהם [והוא מתיר בשעת הדחק] ... ובדרך חקירה אמרתי אל לבי (דוקא בדרך חקירה אבל לא להלכה ולמעשה) שדוקא אתרוגי וועסטאידיא הם האתרוגים האמתיים שהוציאם הטבע בלתי תחבולות ומעשה ידי האדם, אולם אתרוגים שארי ארצות נשתנו באורך הזמן והימים על ידי הרכבה שונות משונות ותחבולות בני האדם עד שהגיעו למדרגה ומעלה שהם עתה. כי על פי מה שאמרתי שהאתרוגים ההמה נמצאים ביערי מימי קדם שגדלים שם כן כמה אלפים שנים.

"I was asked while in America about etrogim. These appear different than the ones found in Europe and Asia, as if they were from a different species. They are rounder and have a yellowish-white color. They haven't any grooves, just little protrusions. However, there exists fear that they are grafted as they are so beyond the scope of nature ... In truth, West Indies etrogim are very different from etrogim in Europe and Asia, but the difference is considered slight. This is similar to the position of Alfasi and Maimonides with regard to black [lulavim]—there was no material difference between these and the ones in Europe and Asia, save for the coal-like color. **If so, of course the ones in America are fit, as this is how they are meant to grow. The people in this region are accustomed to these. And so, I, for all practical purposes, recited a blessing on them in 1850 and 1851 when I was visiting this land.**

We might investigate whether [American etrogim] brought to Europe or Asia are fit and whether a blessing may be recited over them [he ruled leniently in a dire situation]. Theoretically, I believe (though this is theoretical and not practical) that **the West Indies etrogim are the most authentic variety since they have developed naturally without augmentation or handiwork. By contrast, etrogim from other regions have, over time, through grafting, changed their forms through human-engineered processes until they are in the state in which they are at present. Accordingly, I have suggested that the etrogim here [in the West Indies] are found in the forests preserved like the days of old, millennia ago.**

ראשנו מוה' משה רפאל אב"ד דקהלתנו וכותבי העתים היו מלאים מוה' ולכן איננו כראי לשפוך בשבילו אפילו טפת דיו כחרדל :

וה' אלקים אמר ונחנו בדרך אמר ויסיר את לב האבן משרנו ויקיים ומלאה הארץ דעה כמים לים מכסים וה' יברך את עמו בשלום :

כ"ד הצעיר הק' מנחם בן כ"ה ליב גאלדשמיט זל"ה

THE REV. MR. ROSENFELD.

We have received, for insertion in the Occident, a certain preamble and resolutions, reported by a committee of five, and adopted afterward at a meeting of the Bnai Jeshurun Congregation, of Cincinnati, with respect to the Rev. Jacob Rosenfeld, their minister, who, by the by, was re-elected on the 28th of August, for the term of three years as Hazan, Lecturer, and Superintendent of the Talmud Yelodim School, at the increased salary of fifteen hundred dollars per annum. The letter of Mr. I. L. Miller, the secretary, was not mailed till the 17th of September, although dated on the 3d, and hence did not reach us till after our October number was all made up for press.

"TO THE PRESIDENT, BOARD OF TRUSTEES, AND MEMBERS OF THE
K. K. BNAI JESHURUN :

"GENTLEMEN,—The undersigned, as Committee appointed by your honourable Congregation to draft suitable resolutions, in behalf of the action had by this congregation at their general meeting, concerning charges brought by Mr. N. Bing, and others, against our minister, the Rev. Mr. Rosenfeld, beg leave to submit the following preamble and resolutions :—

"Whereas, the charges brought by Mr. N. Bing, and others, against our minister, have been, according to the wish of the accusers and accused, investigated in the presence of all the members of this Congregation ; and,

"Whereas, the accusers having, through Mr. Louis, their advocate, shown not one single proof in our Holy Writ to substantiate said charges ; and, whereas, this congregation, by the presence of Doctor Ashkenazi, who has shown that he is worthy to decide, if a doubtful question should arise, by the high recommendations and testimonials, done their duty as Israelites ; and, whereas, this congregation feel it to be their duty to

uphold their dignity as a congregation, and to uphold the dignity and character of their minister ; be it, therefore, resolved,

"1. That said charges are declared unjust and unfounded ; therefore, not substantiated.

"2. That we, members of the congregation, exonerate the Rev. Mr.

From the above report, it does not appear what the charges were which Mr. Bing and others preferred against their minister. But, as we thus give publicity to the opinion of the Committee, backed, as it is, by the strongest vote of confidence of the congregation, we deem it but a duty which the press owes to those who conscientiously made their complaints to state simply what they were. We have before us a letter of Mr. Simon Louis, dated October the 1st, wherein he assures us that he holds the honorary appointment of religious chief of said Kahal, and requests us to state that Mr. R. was charged,

1st. With eating meat of the hind quarter, from which Mr. L. contends that we are not able to extract the veins properly ; but which Mr. R. professed to be fully competent to accomplish. This rejoinder was considered as a proof in favour of Mr. R.

2dly. With having arrived, by railroad, at Cincinnati, on the night of the 1st day of Roshhashanah, 5612, which was a Sabbath after the festival had commenced. Mr. Louis was called on to prove that it is unlawful to travel on a railroad on Sabbath ; but when he said that, as it was a new invention, it would take some time to examine authorities, in order to give a correct decision, whether some permission might not

lawful to travel on a railroad on Sabbath ; but when he said that, as it was a new invention, it would take some time to examine authorities, in order to give a correct decision, whether some permission might not

be somewhere discoverable, the committee took for granted that such travelling was accordingly permitted.

3dly. That Mr. R. had eaten guinea fowls, although in some places they do not eat them. Mr. Louis contended that, according to Yoreh Deah, ch. 82, § 4, we do not eat any bird, except it be traditional that it is permitted. To this Mr. R. replied that in Charleston they had such a tradition.

4thly. That Mr. R. should have pronounced the holy *name* as it is written against the custom and tradition of Israel.

The above are, in brief, the charges, as far as we can extract them from Mr. Louis's communication, which, we should judge, not having any other information, to be actually those brought forward by Mr. R.'s accusers. Our readers must form their own judgment about the verdict of Mr. R.'s constituents, without any prompting on our part. Mr. Louis must, however, excuse us for not publishing his entire letter, as we cannot give insertion to any matter which has evidently been prepared under a state of excitement. No doubt, Mr. L. is perfectly excusable for being irritated, if he has been so cavalierly treated by the meeting as he assures us ; but that would be no excuse for us for laying the evidence of his irritation before the public. If there is no mistake in the above, we hope that, as far at least as regards the second and fourth charges, in which there is no honest difference that the accusers were right, Mr. Rosenfeld will publicly announce his recantation of those errors, or let it be generally known that he denies being guilty of them. He owes it to himself and all Israelites in this country. We deeply regret having been called on by the parties in Cincinnati to give publicity to any part of these proceedings ; but, having once been, we must act impartially, as we have done.

offerings were made in the Portuguese Synagogue under the ministry of the Rev. J. J. Lyons. Among others, Mr. Sampson Simson, the President of the Hospital Society, presented the congregation with a handsome silver ewer and basin for the use of the Cohanim, besides other offerings for charity purposes, the general fund, and repairing the old burying-ground in Oliver Street, which he understood was not in

their wishes, you will please return it immediately, but they hope that you will by no means insert only an abstract of it.

"I subscribe myself,
"Reverend sir,
"Your obedient servant,
"MORRIS FISHEL,
"Secretary."

"MR. EDITOR:—

"The remarks which you appended to the Resolutions adopted by the Congregation Bnai Jeshurun, of this city, in reference to the Rev. J. Rosenfeld, their worthy and pious minister, sent to you for publication, has made it incumbent on the Board of Trustees to request the insertion of this article in the Occident.

"It is not our present intention to comment on the manner in which you thought proper to give circulation to a slanderous report, sent to you by an obscure individual, to the disparagement of the character of a gentleman, well known in this country as a zealous labourer in the cause of orthodox Judaism. Nor do we wish to express our astonishment at your eagerness to condemn a colleague, at the first bidding of any individual, no matter who or what he is, without instituting the least inquiry, as to its correctness; a mode of proceeding, which seems to us an extreme inconsistency on your part, it being a direct violation of those principles of justice, which, if we mistake not, you have laid down as the basis of your course, as Editor of this magazine. Furthermore, we have no desire to enter into a controversy concerning certain points of law at issue. Our present object is to furnish you with a correct report of a transaction which, it seems, you had so much interest in publishing. We do it in order to disabuse the minds of the readers of your Journal, of the various hasty opinions formed by your insinuations derogatory to both the Congregation Bnai Jeshurun and their minister.

"Before going any further, however, permit us to inform you, that Mr. Simon Louis, neither was, is, nor ever will be, religious chief of our Congregation, and we are sorry to know, that you, in your over-eagerness to give publicity to this affair, espoused the cause of one whom we hold unworthy of the least notice, and who has imposed on you a gross falsehood. We now proceed to give you a brief, but true statement of the whole transaction. You know that there is hardly a congregation to be found whose members always agree, and whose affairs are managed in constant harmony. There are men who, ambi-

"4. He keeps a Christian cook.

"5. That he has, in his sermons, sometimes pronounced the sacred name under the term of *Jehovah*, against his standing them.

"The whole petition was that of the writer, or writers, but Mr. Louis insisted that the absurdity of such a proceeding interfered, declaring him prove them. Whereupon Mr. Louis (handing him the hibits the hind quarter of the ceded that the meat of the hi required purging, which he stand. Mr. Rosenfeld then s he understands the purging, joined that he would not belie on Sabbath and Rosh-hasha assembly again interfered, to known to every member of year; that it was looked upon ing been detained on the ro commencement of the Sabbat Charleston, S. C., had arrived bly from a similar cause. I with that explanation, but ha against congregation and min manner. Whereupon Mr. R handed him the אברכים כן, in reference to his case in par ling. Mr. Louis could not an ducing a number of certificate he is a shochet, and that up the third charge, exposing that שוקף means a sea-gull of fowl has the three טורים ב' ט' פ' צ' טע' ב' and that he ple here may not be in the l

Charleston, where guinea fowls are generally eaten, according to יורה דעה סי' פ"ב טעק"ו. He further showed that the turkey, being

ed into Europe, was considered כשר with- ed not have given any. eing charged with employing a Christian Jewish minister in this country that em- that there is no harm in so doing, under which is his case, יורה דעה סי' ק"ט טע"ו, ר' that *Jehovah*, as it is pronounced in Eng- per pronunciation of the sacred name, and ed. During the whole discussion, Mr. R. nness and dignity so well becoming to his ly provoked, showed a degree of patience hich testified at once that he is a scholar we are sorry to state, conducted himself gar manner that it required all the influ- people from repelling him forcibly from

correct statement of the case. Mr. R. with the contempt it deserves, and de- the same, but we feel in duty bound to fully do it. We therefore decidedly and report of *Simon Louis* is a wilful un- charged with travelling by railroad on the sanction it. As regards his pronouncin us, we do not think that you, or any one lish term *Jehovah* is the same טוריה כש it in the holiest of holy, and we are also teachers in this country and in Europe, bly done the same. Before we conclude, ee do not think that *the Press* owed any- s, beyond that which you individually de- er, to grant him. He did not represent complained, as we stated before. ing, that the Congregation Bnai Jeshurun piety, honesty, and learning of their mi- dependent course as a public teacher, and may be spared for many, many years, as a am."

I found Israelites in Canton, Columbus, Spring- field, Dayton, Ohio; but my business did not permit me to spend a long time in any of those places. I remained for some considerable time in Cincinnati, Ohio, the Queen City and centre of the West.— When I previously had reflected, from what I had read of them, on the state of the Israelites in that city, I was at a loss to form an opinion, or to anticipate what I should find there. I had read of con- tinual quarrels among them about Shoctim and butchers; about eating hind-quarters, Guinea fowls, and other such things. I was fully posted up in the knowledge that the Rev. Mr. Henry and the Rev. Mr. Rosenfeld had been their ministers, and that even they were not orthodox enough for the people. Reflecting on all this, I had concluded that Cincinnati must be inhabited by men who still live in an age of superstition and ignorance. But when I considered that they had just unanimously elected Dr. Wise, of Albany; that he had preached there in three Synagogues, and was everywhere listened to by a crowded audience, as my informant said, I was at a loss what to think. It is too much of a contrast to be quickly comprehended. I mixed much among the people in order to get a correct notion of the present state of things, and I give you the result of my inquiries. There are 6,000 souls in Cincinnati of our persuasion. They are divided into four con- gregations; but there is not that party feeling among

(א) סימני עוף טהור לא נתפרש מן התורה אלא מנה מינים טמאים בלבד ושאר מיני העוף מותרים והמינים האסורים כ"ד האמורי' בתורה.

The signs of a kosher bird are not explained from the Torah, rather it only enumerated the non-kosher types, and the permitted types of birds. And the prohibited types, twenty-four were mentioned in the Torah.

(ב) כל מי שהוא בקי באותם מינים ובשמותיהם הרי זה אוכל כל עוף שאינו מהם ואינו צריך בדיקה ועוף טהור נאכל במסורת והוא שיהיה דבר פשוט באותו מקום שזה עוף טהור ונאמן צייד לומר עוף זה התיר לי רבי הצייד והוא שיוחזק אותו צייד שהוא בקי במינים הטמאים האמורים בתורה ובשמותיהם. מי שאינו מכירם ואינו יודע שמותיהם בודק בסימנים ... ואע"פ שיש לו ג' סימנים אלו אין לאכלו לפי שאנו חוששין שמא הוא דורס אלא א"כ יש להם מסורת שמסרו להם אבותיהם שהוא טהור.

Anyone who is an expert in those types and their names, behold he eats all the birds that are not from them, and he doesn't need checking. **And a kosher bird is eaten according to tradition, and that is the clear thing in that place that it is a kosher bird.** And the hunter is believed saying: This bird, my hunting rabbi permitted for me, since that hunter is known to be in an expert in non-kosher types that are mentioned in the Torah and their names. Someone who does not know them and does not know their names, he should check the signs ... And even though it has these three signs, it should not be eaten, because we are concerned lest it is a bird of prey, rather, unless they have a tradition that was transmitted to them by their ancestors that it is kosher.

(ג) יש אומרים שכל עוף שחרטומו רחב וכף רגלו רחבה כשל אווז בידוע שאינו דורס ומותר באכילה אם יש לו שלשה סימנים בגופו: הגה ויש אומרים שאין לסמוך אפילו על זה ואין לאכול שום עוף אלא במסורת שקבלו בו שהוא טהור וכן נוהגין ואין לשנות.

There are those who say that all birds that have a wide beak and the palm of its foot is wide like a goose, and it is known that it is not a bird of prey and is permitted to eat if it has the three signs on its body. **Rama: And there are those who say that we don't rely even on this, and one should only eat a bird with an accepted tradition that it is kosher and we are accustomed to this and it should not be changed.**

(ד) מי שהוא ממקום שנוהגין איסור בעוף אחד מפני שאין להם מסורת והלך למקום שיש להם בו מסורת יכול לאכול במקום שהלך שם ואפילו דעתו לחזור ואם יצא ממקום שיש להם מסורת והלך למקום שאין להם מסורת מותר לאכול.

One who is from a place that they are accustomed to a prohibition with a single bird because they do not have a tradition, and he went to a place where they do have a tradition, he is able to eat it in the place where he went, even if his intention to return. And if he went from a place that does have a tradition and he went to a place that does not have a tradition, it is permitted for him to eat it.

(ה) אם שאר מקומות שאין להם מסורת יכולי' לאכלו על
סמוך מקום שיש להם מסורת יש מי שאוסר ויש מי שמתיר
ויש לחוש לדברי האוסר.

If the rest of the places that do not have a tradition are able to eat it relying upon the place that does have a tradition, there is one who forbids and there is one who prohibits. And there is [a reason] to be concerned regarding the words of the one who prohibits.

ועתה אתוה דעתי הקלושה על מה ששאל מר אם יש לסמוך על דעת המקילים יפה הורה ויישר כחו וחילו כי לדעת האמת כיון ולא יאונה לצדיק כל און כי אף שהרמ"א סימן רע"א הביא בשם הרא"ש כלל ג' שהחמיר אמנם במקום החומרא שם הקולא שהרא"ש גופא שם כלל ג' כתב דמותר למחוק גוף השם ע"מ לחקן ומה אם לחקן מלה אחת כך לחקן כל הספר שלא יעמוד בפסולו על אחת כו"כ וכן הוא דעת המרדכי בהלכות קטנות ושלטי גבורים בפ' שבעת העדות ועיי' בשמן רוקח ח"א. הן אמת הדבר שהבית יעקב קרה תגר על הנהוגים לקדור בכל זאת אין לי שום פקפוק בדבר להתיר לקדור בנידון דידן. ומה שכחב לי מר בשם תשובת שיכת ציון לא ראיתי אבל חסתי הלא גדול כח האב מכה הבן ולמה לא הלך בעקבי אביו הגאון בעל נ"ב שהביא בעל תשובה מאהבה חלק ג' בשמו ו"ל הנה מיום בואי הנה אני איני מורה לחתוך הקלף שהשם כתוב בו משום תיקון ס"ת אבל גם איני מוחה ביד הסופרים שנהגו משנים קדמוניות היתר לקדור ע"פ הוראת הגאון מו"ה אברהם ברודא הובא בשו"ת מעיל צדקה ע"ש ע"כ. לכן אשנה ואשלש לאמר יפה הורה ויפה דן.

4.

A letter addressed to Chief-Rabbi Dr. N. Adler, London, and Rabbi S. R. Hirsch of Frankfurt a/M. as to Muscovy Ducks.

ב"ה פה נוארלעאנס יום ד' עש"ק פ' בחקותי תרכ"ב לפ"ק.
אל נא יחר בעיני אדני מכת"ד הרמה כי מלאחי [עון] לבוא עמו במגלת ספר ולהעמיס עליו בדברי, ולבוא לפני המלך מלכא דרבנן בביקשתי לחת את שאלתי, ההכרח לא יגונה, כי בעו"ה יד העת גרשחני מנחלת אבותי על ארץ טמאה, ארץ אכלת יושביה ואנשיה כמהים נחשבו כי עורים הם כלמו, כי טח עיניהם מראות נוגה התכונה והמדע, ושמש התכמה עליהם לא יורת, ורבים הם עמי הארץ וככן כולם חכמים כולם נבונים בעיניהם אף כי אינם יודעים את החורה, וכעם ככה, כי מאשרי העם הזה הם אנשים אשר מעולם לא למדו ולא שמשו ואינם יודעים בין דין לדין בין טמא לטהור, חונים הם ומכבדים את ד' בגרונם ולא כלבכם, חווים הם ועינים אין להם לראות נע הצרעה הממארת בקורי בית ישראל, חכמים הם מצוינים בבגדיהם כחכמי בבל, הם הסוררים הם המורים ומסדרים גיטין וקדושין ופוטרים יבטוח מייבום מתירים עגנות ומערבין ורע קודש עם ורע העמים רק כי יתן הנכר את ערלתו אשר חרפה היא לנו בעד אהבתו לבתולת בת יהודה אף כי אינם יודעים להורות ביעא בכוחתא כי כל כוחם רק בפה, לנגן היטיב ולהלל ולשבת את עצמם וכל המרבה לספר בשבתו הרי זה משובת, כי יודעים כל נגון ונגון כמשפטו וכהלכתו ורובם ככולם אינם יודעים לקרא בלשון הקודש בלי נקודות, בכל זאת ידהבו בנפשם עוז להורות ולהחיר אסורים, כי איך ישפילו את עצמם להשיב להשואל (שמחויק כל חון לצורבא מרבנן) שאינם יודעים תשובה, וחוקה עצומה היא כחא

דהחירא עדיף, המחיר אין צריך ראייה ונאמן הוא כטאה עדים, אבל נגד האוסר ימצאו חסיד עוררים רבים ועליו להביא ראיה.

הנה זה כמעט שמונה ירחים מאו נקראתי הנה עיר נוארלעאנס ק"ק שערי חסד לישוב פה על כמא ההוראה ולהגיד לבית יעקב מה ה' שואל מרה, וה' אלהי אבי היה עמדי והצילתי את ררכי והיה ורעי לברכה, עשה פרי, פרי קודש ורכרי היו נשמעים ונעשים, כי אחר שדרשתי בפעם הראשון יותר מארכעים מנדולי הסותרים סגרו דלתות חנוחם ביום השבת, ולא יזידון עוד לעשות מלאכה ביום הקדש, ויותר מעשרה משפחות אשר אכלו מקודם נבילוח וטריפות הכשירו את ביתם עד כי כל איש מישראל החרד לרבר ה' יוכל לאכול אצלם. ויהי כיום השלישי לביאתי הנה ונקרא נקראתי לאכול לחם עם אחד מאוהבי ובכואי לחצר ביתו ראיתי בראווה שונת כצורתן בחוארן ובכנין גופן מכל אלה אשר אנחנו אוכלים והם נקראים Muscovy ducks ולא ראיתי מין זה מימי בכל המדינות אשר הייתי, ואשאל את האיש מה יעשה עם בראווה אלה ויאמר לאכילה הם עומדים, ואומיף לשאל מי החיר לו אלה לאכילה ואמר כי לא שאל, רק הוא ראה אחרים אוכלים אותם והשוחט שחט אותם וגם החון דקהל אחר בעיר הואת אוכל אותם כוראי מותרים הם לאכול. ואחר שתקרתי ודרשתי ושאלתי אחרים על מה יסוכו לאכול אותם ולא יכלו לענות דבר רק שאמר ראה כן מחבירו ובכן נחפשט ההיחר, מיד צייתי להשוחט דקהלתי שלא לשחוט מיום זה והלאה מין זה, וגם בבהכ"נ דרשתי ואסרתי בראווה אלה, ועתה באו אלי איזה אנשים ושאלו ממני לאמר להם על מה חמכתי יסודותי לאסור המין הזה, מאחר שיש לו כל סימני טהרה וגם החון של קהל אחר אוכל אותו ואמר שהוא מוכן לשחוט בעד מי שירצה לאכול ממנו, ואמרתי להם שהסימנים לתורם אינם מועילים להתיר מין אחד מהמינים שאינם יודעים לנו ואינם מסורים לנו מימים קדמונים שהם טהורים. ויהי לימים אחרים ויבוא אלי החון בכבודו ובעצמו ויאמר שיש כאן מסורה שהחון אשר לפני בקהלתו היה אוכל אותם וגם היהודים בעיר Charleston והיהודים בעיר Jamaica אוכלים אותו מין מימים ימימה בלי שום פקפוק. והשיבותי לו כי מסורה זו אינה מספקת לי להחיר. תרא שמעולם לא היה באחת מהקהילות האלה. רכ מוסמך מפי ב"ד מוטחה או רק תלמיד שהגיע להוראה, ועוד כ לא כלו עוד שלשים שנה מהזמן אשר לא היה מן האפשר למצוא כשר שחוטת במקולין של ישראל באחת מן הקהלות האלה. ועל אדות החון אשר היה לפניו בקהלתו ואכל גם כן מין זה גם כן אינה ראייה כי איש זה טרם נעשה חון היה כותב בשכר יום בערכאות שלהם והיה כותב גם בשבת, ואח"כ נעשה סוחר והיתה חנותו פתוחה עם כשר חויר נבילוח וטריפות בשבתות ימים טובים. ורק אחר שנחקבל לחון בעיר Jamaica החל לשמור את השבת — הנוכל

(*) ועד היום הזה אין בכל מדינת אמעריקא אשר יש בהן יחר משני מאות קהלות גדולות וקטנות יותר מארכעדי רכנים מוסמכים ומהם שלשה מתלמידיו של בלעם אשר אמר עליהם וסלחת לעוני כי רב הוא.

לסמוך על מסורה כוונת המסורה לנו מקהלות כאלה או מסורה כוונת הלשון מסורה יתרה על לשון קבלה שכמה דורות משחמט ביה וכן משמע מלשון הרשב"א שלא די אם דור אחד לפניו נהג היתר בדבר ח"ל בתורת הבית היו נאכלין במקצת מקומות ומקצת אינן נאכלין יראה לי שאומרים על המקומות שפשט בהן היתר שהן מותרין שאלמלא קבלו כן מאבות הראשונים שהיו בקיאים בהם לא היו נוהגין בהן היתר ע"כ הרי כיון לומר מאבות הראשונים שהיו בקיאים על אחת כמה וכמה שמסורה זו שיש בידי קהלות אלה מאבותיהם שאכלו המין הזה אינה מועלת כלום, כי לא אכלו רק מין זה אבל אכלו כל המינים שבאו לידם, כל אשר ראו עיניהם ותחמוד נפש בלתי מבדיל בין טהור לטמא — ואני אומר עליהם: אל תעשו כאבותיכם. ובפרט כי בראויות האלה נראים כי מעולם לא היו ידועים לחכמינו ו"ל בשאר הארצות מאחר שמין זה הנקרא באשכנז Muskat Ente ובלשון צרפת le canard musqué ארץ מולדתו היא רק בצפונה [ודרום] אמעריקא והוא Brazil, Ginana, Dunerara ובחלק השפל של נהר מיסיסיפי ואין לו קיום ומציאות בארצות אחרות מאלו, וכיצי מין זה כולם עגולים הם ומראם ירקרקלכן ויתר הירק על הלבן ואם למראה עיני בשר ישפוט הבנים מעידים על אבותם כי טמא טמא יקראו. ובכל זאת לא אכחז האמת כי כאשר עיינתי בדין זה אמרתי לפום ריהטא שיש קצת ראייה להתיר, מעופות הגדלים באילן שיש בהן מחלקת בין הפוסקים. המהרש"ל והמרדכי בשם ר"ח מחירים אותן לשחוט ואחרים האוסרים אינם אוסרים אותן רק משום שרץ. והנה ידוע כי אין עוף אחר הגדל באילן כי אם האוו הנקרא Bernacle Gans אשר רבים מחוקרי הטבע הקדמונים טעו בו והאמינו כי עוף זה גדל באילן וחכמינו ז"ל בודאי מעולם לא ראו עוף זה ראל"כ היו קוראים אותו בשמו, וגם מסורה לא היתה להם דא"כ לית טאן רפליג, וא"כ קשה היאך היו יכולים להתיר אותו אי נמי שרץ ליכא נחוש שטא עוף טמא הוא, וגם על האוסרים אותו משום שרץ קשה למה לא נאסר אותו משום חשש עוף טמא א"ו משום עוף טמא לא אסרוהו משום שנוכל לברוק אותו הרי לכ"ע מותר בבדיקה אף בלי מסורה. והרנא בי משני טעמים חדא שנוכל לומר משום עוף טמא לא אסרוהו משום שלא ראוהו ואולי יבוא צייד מוטחה שהוא בקי במינים האמורים בתורה ויאמר שאינו מכ"ד מינים האמורים בתורה. ב' דאנו סמכינן על הרמ"א שהביא בשם הארוך שאין לאכל שום עוף אלא במסורה. לכן אסרתי את העוף הנ"ל אבל הבטחתי לאיזה אנשים מעדתי אשר נפשם חשקה בו לכתוב לאיזה חכמים גדולי השם מחכמי איירופא על אדות המין הזה ואם המה יעידון שמין זה מסורה לנו או שיחידו אותו מטעם אחר אוי אחר אותו גם אני — לכן אשחר את פני אדני להשיב לי דבר אם טעיתי בדבר משנה או בשקול הדעת או אם כדיון דעתי.

דברי הכותב לכבוד התורה

הק' יששכר בער בן אאמו"ר יעקב ליב זצ"ל.

תשובה.

ב"ה פראנקפורט ע"מ עש"ק פ' ראה חרכ"ב לפ"ק.

Sr. Ehrw. Herrn Dr. Illowy, Rabbiner, New Orleans.

דברי מכתבו הגיעוני לנכון אשר בקש מעלתו נ"י לרעת דעתי הקלושה אודות הני בראויות מוסקאווי דאקס שהם משונים בצורתם, בכנינם ובכל חבניה גופם מכל שאר שאנו אוכלין בשאר ארצות וביציהם עגולות ירקרקות לכנות ואנשי קהלתו אוכלים אותן על סמך אמרם שיש להם מסורה עליהם להיתר ועל שהכירו בהם סמני טהרה ומעלתו נ"י אסרם להם מפני שאין לנו להחיר עוף על פי סמנים כי אם על פי מסורה מאבותינו הראשונים הבקיאים בדבר ונאמנים בזה. ודאי הדין עם מעלתו נ"י שאין להתיר שום עוף אם לא על פי מסורה מן הקדמונים ואין מנהג אנשים אשר מקרוב באו ועוד שאינם בני תורה ראוי להקרא מסורה לסמוך עליו בענין החורה ובפרט בעופות הללו אשר ביציהם עגולות וזה סימן מובהק להיחם עופות טמאים כדמוכח מש"ס חולין ס"ד א' ואפילו מסורה לא מהני בהם מאחר שביציהם מוכיחין היות המסורה בטעות ד' ישלח עורו מקדש להחיר עטרת התורה לישנה ולהקים דת על תלה כאות נפשו ונפש

מכברו ומוקירו

הק' שמשון בן לא"א כמה"ו רפאל הירש זצ"ל.

תשובה.

Office of the Chief Rabbi, 16 Finsbury Square, London . . . 56.

ב"ה פה לונדון יע"א יום ד' מנחם שנת חרכ"ב לפ"ק ינחם ה' ככפלים האיש אשר פי רוחו שנים החכם השלם וכו' מו"ה יששכר בער נ"י. מכתבו הגיעני ואחרתי להשיב כי הייתי זה איזה שבועות במרחץ בחוף הים והנה אף שאין דרכי להשיב לשואלי דבר מבלתי שמוע מעמים מצד אחד אולם בזה אשים קנצי למלין כי דרשתי וחקרתי ושמעתי שפה ובמדינתנו נהגו איסור לאכול בראויות הנקראות Muscovy Ducks כי אין לנו פה מסורה להתירן ובה הניח דעתי וה' יערה רוחו מטרם ויורנו את הדרך אשר נלך בו כעתירת מוקירו הטרור נתן אדלר הכהן.

We were asked about the issue of fowl that come from America. I forbade them, though those who permitted them did not relent. **It was a year ago that I wrote in extended fashion to [the Jews of] Galicia, based on the principle that we rule that we do not rely on any sign, just tradition—and here we do not possess a tradition. Those who permit and write that Jews in America have a tradition are speaking in wasteful talk.** First, there are two positions cited in Shulhan Arukh on the issue of whether it is permitted for a locale without a “tradition” to rely on a community that does possess a “tradition.” The author [Rabbi Yosef Caro] rules stringently and the position of the Shakh seems puzzling to me ... After all, those who permit are referring to a Jewish community from long ago, perhaps possession a tradition from the sages of the Talmud or the Gaonim—in that time most Jews were trustworthy, and we can rely on them. **To the contrary, the present case in America. Jews have lived there for about a hundred years and don’t possess traditions. It is also known that those who settled there were vagabonds, and most were weak-minded. It is not satisfactory to rely on them and their testimonies about “traditions.” Therefore, it is forbidden to rely on them and advisable to reduce the possibility of public disagreement. Whoever does not adhere to these words will, in the future, get what they deserve.**

6. הרב שלמה קלוגר, שו"ת האלף לך שלמה יו"ד ס' קי"ב שאלתו בנדון העופות הבאים מן אמעריקא. הנה אני אוסרם ולא ירד בני עם המתירים וזה יותר משנה השבתי לק' גלינא באריכות ויסוד דברי כיון דאנן קיי"ל דאין סומכין על שום סימן רק על המסורת ואין לנו עליהם מסורת. ומ"ש המתירין שהי' כתב מאמעריקא שיש להם מסורת הבל יפצה פיהם. בראשון אני אומר כיון דבש"ע [יו"ד] סי' פ"ב יש ב' דעות אם מקום שאין להם מסורת אם יכולין לסמוך על מקום שיש להם מסורת וסיים המחבר וראוי לחוש לדברי האוסר ודאי כן הוא ודברי הש"ך אין נראין בזה כיון שמן המחבר מוכח להיפוך שכתב אם מקום שאין להם מסורת ולא כתב אם מקום שנהגו לאסור מוכח דאף דלא נהגו לאסור רק דאין להם מסורת להיתר נמי הוי ב' דעות ובודאי ראוי לחוש לדברי הב"י ולבוש שהם רבים נגד הש"ך וראוי לחוש להאוסרים באיסור תורה ובר מן דין הנה המתירין מיירי ממקום דהוי בישוב מימים הקדמונים ויתכן דיש להם מסורת מבעלי הש"ס או הגאונים וגם בזמנם הי' רוב ישראל כשרים והי' כדאי לסמוך עליהם משא"כ עתה הנה מדינת אמעריקא נתיישב בישראל זה ערך מאה שנים ומקודם לא הי' שם ישוב ישראל ומנין להם מסורות ועוד זאת ידוע כי אז באו לשם רק כל מרי נפש וכל אשר לו נושה וקלי הדעת רובן ואין כדאי לסמוך עליהם ועל דבריהם שיש להם מסורת לכך בזה לכ"ע אסור לסמוך ולמעט בפלוגתא עדיף לכך בודאי אסורים ומי שלא ישמע לדברנו עתיד ליתן את הדין.

people to present their thoughts to each other, and the hope of conferring a general benefit on many will be regarded as reward enough to all right thinking sons and daughters of Israel, and stimulate them to assist in the good work.

Three hundred names obtained or their equivalent will be deemed enough to undertake the work.

Application can be made direct to the undersigned, or to any of his friends in the United States, Canada, England, and the West Indies.

ISAAC LEESER.

Philadelphia, Heshvan, 5624.

IN PREPARATION,
THE FORM OF PRAYERS

VOL. XXI.]

[NO. 3.]

The Occident,

AND

AMERICAN JEWISH ADVOCATE.

כִּישׁוּר

PACH'S PRIVATE BOARDING HOUSE,

No. 112 Vine Street, Philadelphia.

MRS. PACH (from Berlin) takes this opportunity of informing families who may require the services of a competent person to cook and arrange for Weddings, Beriths, or Social Parties, that her many years' experience as Caterer affords evidence of her ability to cook to the satisfaction of families, either at their residences or her own, as they may desire. She is furnished with ample testimonials from New York and this city. Special attention paid to boned turkey, French fricassee, &c.

Refers to Rev. S. M. Isaacs, of New York.

their residences or her own, as they may desire. She is furnished with ample testimonials from New York and this city. Special attention paid to boned turkey, French fricassee, &c.

Refers to Rev. S. M. Isaacs, of New York.

"To learn and to teach, to observe and to do."

THE RESULTS OF UNION.

THE more we think of it, the more are we convinced of the necessity of a greater degree of union than ever has yet existed among us. We may weary our readers with our appeals; but we can, nevertheless, not pretermit every suitable opportunity of urging them to think for themselves on the all-important topic of their religion. Let them look at what occurs around them; and what do they see? Precisely what might be expected: some congregations having no ministers, others seeking some one to preside over them; some reforming this custom, some the other; whilst some profess to be attached to the ancient order of things, and others desire nothing but change. And what do we see in respect to individual religion? Again, what might be expected: a great degree of diversity in conduct, much greater than it ought to be, greater than it would be, had we an authorized church government, which could exhort and admonish with the weight of popular support to give importance to its appeals. What are now the local ministers, even the best of them? Nothing but the breath of the people; appointed by them at their own pleasure and option, and generally reducible again to the common level by the voice of those who elected them. Now, we entirely approve of independent congregations, of the free choice of the respective delegates of the people to the Throne of Grace, as Jewish ministers should of right be, agreeable to those whom they represent. But we entirely dissent to the propriety of choosing them for arbitrary qualifications, which each separate

THE OCCIDENT.

and the public servants would be enabled to follow
of their conscience without the fear of man, and
and act independently, as becomes those devoted to
the Most High.

foundation of such a board, and consequently of
y, must be laid in a firm union of all the American
to be represented by a suitable number of dele-
gates, if you will call it so, a CHAMBER OF DEPUTIES. A

it out and con-
ply competent
legates, to rec-
eral action as
age of opinions
and experien-
ould be the ap-
more assista-
plating to pub-
il questions w-
de the law of
e better than
ould it not gi-
e a faithful ex-
of doubt shou-
r evidence of
become our u-
the authority,
ntrol over the
rant them the
power than to
ertificate of q-
es may demar-
s offices of m-
eacher in part
cerned, provid-
have such w-
to gainsay the
se who give th-
is it now? Let those answer who deem a union
or as threatening danger to Jewish institutions. We

an appeal from the local authorities
carried up to Jerusalem. But now, when we are scattered all
over the world, it seems to us a grave imputation against the
zeal and intelligence of any considerable body of Jews to be
without a tribunal of their own, and in their immediate neigh-
bourhood, to which they could refer at all times, and receive
proper answers as a right, not as a gracious favour. Our
readers are not, perhaps, aware, that the Chief Rabbi of England
as a rule will not answer a minister or any private person from
abroad, and only attend to questions emanating officially from a
congregation. Perhaps necessity may have imposed this restric-
tive rule on the gentlemen in authority there. We are not willing

THE RESULTS OF UNION.

will enlighten them in the mean time, till they can settle the
matter to their satisfaction. When a case of conscience occurs,
we have great difficulty in having it elucidated; we have but
few to whom we have a right to apply, or who are properly
authorized to act in the premises. But a decision has to be
given; and the consequence is, that it is either disputed, or it
must be verified by an appeal to some European Chief Rabbi,
not to those among us, who have perhaps equal knowledge as

congregation. Perhaps necessity may have imposed this restric-
tive rule on the gentlemen in authority there. We are not willing

The Disguised Ones

Whoever heard of French-Germans, German-Frenchmen, Turkish-Italians, Turkish-Russians, or Russian-Englishmen? I am certain, I am convinced, that you never heard of such names. But we, the Children of Israel, we, the Chosen People, have invented new kinds of creatures with peculiar hyphenated names, such as, German Jews, Russian Jews, Polish Israelites, &c. Especially do these names sound crude and ambiguous here in the blessed, free, United States of America. Here, in this great and glorious Republic, where the Constitution liberates her new citizens from their ancient chains of bondage, from the yoke of monarchs and crowned heads; here, under the protection of the dear and precious flag of shining stars and glorious stripes; here, such divisions into countless groups and parties based upon differences of countries, cities, and towns, whence we came, must cease! There must be no geographic distinctions between Jew and Jew in this country! No, dear brethren, here we are neither Germans, nor Russians, nor Austrians; here we are all of us equally Jews and American citizens!

I should like to inquire of the wisecracs of assimilation what they would have done had their parents been accidentally born in the land

- 25 Public School 63
- 26 Music School Settlement
- 27 Asch Building
- 28 Astor Library
- 29 Cooper Union
- 30 Hebrew Technical School for
- 31 Labor Temple Boys
- 32 Rand School
- 33 Hebrew Charities Building
- 34 Metropolitan Life Building
- 35 Madison Square Garden
- 36 City College

